

overensstemmelse med ovennævnte retningslinier, bør være undergivet dennes påtalekompetence.

Herefter påtaler statsadvokaten efter *stk. 2, nr. 1*, sager, der skal behandles ved landsretterne i første instans (nævningesager) eller som ankesager, jf. lovforslagets § 687 og § 689. Denne angivelse af påtalekompetencen har naturlig sammenhæng med, at det er statsadvokaten, der repræsenterer anklagemyndigheden i landsretten.

Statsadvokaten påtaler endvidere efter *stk. 2, nr. 2*, en række opregnede overtrædelser af straffeloven, uanset om sagerne skal behandles i byretten, og det er politimesteren, der giver møde i sagen.

Efter *stk. 3* foreslås påtalekompetencen herudover reguleret i administrative bestemmelser, således at påtalekompetencen for nærmere opregnede lovovertrædelser eller typetilfælde undtagelsesvis kan henlægges til statsadvokaten. Dette vil f.eks. være hensigtsmæssigt med hensyn til overtrædelse af straffelovens §§ 119 og 121 begået over for politifolk, hvor der kan rejses spørgsmål om politimesterens inhabilitet ved afgørelsen af tiltale spørgsmål. I øvrigt kan det i medfør af bestemmelsen pålægges politimesteren at forelægge opregnede lovovertrædelser, som påtales af politimesteren, f.eks. atypiske og sjældent forekommende sager, for statsadvokaten forinden tiltalerejsning eller forinden acquiescens (jf. de gældende forelæggelsesregler i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 29. juni 1984).

Ved denne udformning af § 719 tilsigtes indført en fleksibel ordning, som også vil gøre det muligt at henlægge påtalen til statsadvokaten i en overgangsperiode, f.eks. for i forbindelse med ny lovgivning at sikre en ensartet tiltalepraksis.

I særlovgivningen findes der en række bestemmelser, hvorefter sager om overtrædelse af loven behandles som politisager, uanset at strafferammen er højere end bøde eller hæfte. Da den foreslåede regel i § 719, stk. 1, medfører, at politimesteren påtaler også sådanne sager, kan disse bestemmelser ophæves. I det omfang, påtalekompetencen ved anden lovgivning er tillagt andre myndigheder inden for anklagemyndigheden end politimesteren, må reglerne herom ophæves, således at det ved bekendtgørelse fastsættes, hvilken myndighed der har påtalekompetencen. Dette gælder f.eks. for straffelovens § 11, jf. lovforslagets § 2, nr. 2, medieansvarslovens § 28 og lægelovens § 18, stk. 2.

Justitsministerens, rigsadvokatens og statsadvokatens adgang til i medfør af deres overordnede stilling at gribe ind i konkrete sager, jf. lovforslagets nr. 2, §§ 98, stk. 3, 99, stk. 2, og 101, stk. 2, begrænses ikke af bestemmelsen i § 719. Der vil ligeledes i medfør af disse bestemmelser i kapitel 10 fortsat kunne udstede

des generelle regler om sagernes behandling, om forelæggelse forinden afgørelse af tiltale spørgsmål m.v.

Til § 720

Bestemmelsen i *stk. 1* erstatter den gældende § 722, stk. 1, nr. 1, hvorefter justitsministerens befaling til påtale kræves, for så vidt angår embedsmænds forbrydelser i embedsforhold og andre forbrydelser, ved hvilke dette er særlig foreskrevet. Hensigten med at bemyndige justitsministeren til ved bekendtgørelse at fastsætte, at offentlig påtale i visse nærmere angivne sager er betinget af justitsministerens eller rigsadvokatens beslutning, er at opnå en samlet administrativ regulering af disse tilfælde. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 719, stk. 3. Beføjelsen efter § 719, stk. 3, og § 720, stk. 1, kan af justitsministeren delegeres til rigsadvokaten, således at administrative bestemmelser udstedes af rigsadvokaten efter forhandling med Justitsministeriet og den øvrige anklagemyndighed.

Det foreslås, at de særlige bestemmelser om påtale i straffelovens § 6, stk. 2, § 8, stk. 2-3, § 11, § 110 f, § 118 a og § 140, ophæves og indarbejdes i en sådan bekendtgørelse. Der henvises herom til bemærkningerne til lovforslagets § 2.

Bestemmelserne i *stk. 2 og 3* er identiske med de gældende regler i § 722, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, bortset fra en sproglig modernisering.

Bestemmelsen i § 722, stk. 1, nr. 2, er ikke medtaget i lovforslaget, idet lovgivningen ikke længere indeholder regler, som gør offentlig påtale betinget af påtalebegæring fra en offentlig myndighed.

Til § 721

Bestemmelsen samler de regler i § 723 og § 749, der vedrører anklagemyndighedens adgang til at opgive påtale i tilfælde, hvor sigtelse er rejst.

Ifølge *stk. 1, nr. 1*, kan påtale i en sag helt eller delvis opgives, hvis sigtelsen har vist sig grundløs, hvis det påsigtede forhold ikke er strafbart, eller hvis der er rejst sigtelse mod en person, som åbenbart ikke har forøvet et strafbart forhold. Bestemmelsen svarer til den gældende § 749, stk. 1, 2. pkt., in fine.

Stk. 1, nr. 2, omfatter de tilfælde, hvor der vel er tilvejebragt visse beviser for sigtedes skyld, men hvor det anses for usandsynligt, at sagen kan gennemføres til domfældelse, f.eks. på grund af for svage beviser, eller fordi sigtede er beskyttet af ekterritorialitet.

Stk. 1, nr. 3, svarer til den gældende regel i § 723, stk. 3, om opgivelse af påtale af ressourcemæssige årsager, bortset fra, at den ikke omfatter tiltalefrafald. Bestemmelsen om adgangen til tiltalefrafald i